

Sygn. akt IV KO 128/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **D. M.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 października 2021 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 września 2021 r., sygn. akt III K (...),

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 września 2021 r., sygn. akt III K (...), Sąd Okręgowy w K., wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie, w trybie art. 37 k.p.k., innemu sądowi równorzędnemu, sprawy D.M. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano na stan zdrowia oskarżonego i opisano dotychczasowe trudności w rozpoznaniu sprawy, akcentując, że D.M. deklaruje chęć czynnego uczestnictwa w postępowaniu. Oskarżony z uwagi na swoje schorzenia nie stawiał się już na kilka terminów rozpraw wyznaczonych w okresie od lutego do lipca br., przedkładając – za pośrednictwem obrońcy – zaświadczenia wystawione przez lekarza sądowego.

Ponadto obrońca oskarżonego pismem z dnia 31 sierpnia 2021 r. także złożył do akt niniejszej sprawy wniosek o wystąpienie przez Sąd Okręgowy w K. do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

Konkludując Sąd Okręgowy w K. zwrócił uwagę na konieczność realizowania w toku postępowania karnego praw uczestników tego postępowania, a przede wszystkim oskarżonego i pokrzywdzonego, które są zasadniczym elementem dobra wymiaru sprawiedliwości. Mając na uwadze, że oskarżony chce wziąć aktywnie udział w procesie, stosowanie do przydanego mu przez ustawodawcę prawa, to zaprzeczeniem sprawiedliwości byłoby prowadzenie procesu pod jego nieobecność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zawarty w treści postanowienia z dnia 6 września 2021 r., sygn. akt III K (...), wniosek Sądu Okręgowego w K. o przekazanie sprawy sądowi równorzędnemu nie zasługiwał na uwzględnienie w przekazanym obecnie kształcie.

Stosownie do treści art. 37 k.p.k. Sąd Najwyższy może z inicjatywy właściwego sądu przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego dobrem wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu przepisu art. 37 k.p.k. uzasadniającym przekazanie sprawy w analizowanym trybie jest potrzeba skutecznego doprowadzenia do przeprowadzenia procesu. Nie byłoby to możliwe z uwagi na stan zdrowia oskarżonego, gdyby nie możliwość odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu. Podkreślić, jednakże należy, że aby przekazanie sprawy z uwagi na stan zdrowia oskarżonego stało się możliwe to jego sytuacja zdrowotna winna zostać potwierdzona przez biegłego stosowną opinią sądowo-lekarską (*vide* np. postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2021 r., IV KO 13/21; z dnia 17 marca 2021 r., IV KO 8/21; z dnia 3 marca 2021 r., II KO 19/21).

W analizowanej sprawie brak tego istotnego dowodu, w treści którego winno znaleźć się odniesienie do stanu zdrowia oskarżonego, który nie wyklucza uczestniczenia przez tą stronę w procesie karnym, ale jednocześnie wykazuje, że stan ten utrudnia oskarżonemu samodzielne stawianie się w sądzie, który położony jest za daleko od jego miejsca pobytu.

Na marginesie należy zauważyć, że brak w aktach analizowanej sprawy wskazanego wyżej dokumentu procesowego dziwi, tym bardziej że obrońca oskarżonego w piśmie z dnia 31 sierpnia 2021 r. (data prezentaty Sądu Okręgowego - 3 września 2021 r.) przedstawiającym sytuację zdrowotną D. M. oraz zawierającym wniosek o przekazanie sprawy w trybie przepisu art. 37 k.p.k., zwrócił się do Sądu Okręgowego w K. o skierowanie oskarżonego na badania w celu uzyskania kompleksowej opinii na temat jego stanu zdrowia (k. 97-98). Bez takiej opinii nie istnieje możliwość nie tylko jednoznacznego stwierdzenia, że sprawa może być procedowana w sądzie położonym w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego, lecz przede wszystkim, że w ogóle może się toczyć, co jest warunkiem pierwotnym do wystąpienia z wnioskiem opartym o przepis art. 37 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, a więc uznając przedmiotowy wniosek za przedwczesny, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.